Ч. 158 Второк 18 (30) Липня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старороствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Москвофіли і їх політика.

(Дальше).

В пятьдесяти роках настає цікавий і характеристичний в історії нашого народного розвою і нашої літератури епізод: правительство старає ся завести в нашій письменній мові латиньску азбуку, а „брат" Чех, Ірічек, укладає пляни до того.

Що се значить ся? Що стало ся такого, що славлені ще до пятьдесяти років „Тирольці Всходу" нараз попали очевидно в таку неласку, що тодішнє правительство, як можна було справедливо думати, посягнуло на природні права народу і взялось само їх виконувати? Як то може бути, що то стало ся за того самого намістника ґр. Ґолуховского, австрийского мужа державного, котрого певно, хоч він зроду був Поляком, не сьмів ніхто підозрівати о то, щоби він робив шось зі шкодою для австрийскої держави, на власну руку, без відомости центрального правительства і его призволеня? Як могло то стати ся, що той сам намістник, той австрийский муж державний, котрий в лютім 1849 р., будучи на забаві в митрополичій палаті, звернув всіх увагу на себе тим, що говорив так добре по руски, як би Русин, ба, що більше, що він засоромив навіть двох руских сьвященників, немов вдаривши їх морально по лици: бо коли один з них промовив до него по польски, він відповів ему по руски, а другому, що відозвав ся до него по німецки, відповів так само по руски, даючи обом виразно науку, що самі не шанують свого достоіньства народного і прав господаря дому — як, питаемо, могло то стати ся, що той сам ґр. Ґолуховский бере ся нараз при помочи Іречека установляти для Русинів латиньску азбуку?

Не думаемо тут широко розбирати сего питаня, а звернемо увагу лиш на слідуючих кілька фактів:

Попереду вже виділи ми, серед яких обставин видавала ся „Зоря Галицка" в 1849 р. і що тогди був вже хтось, що кидав сій часописи колоди під ноги, що хотів її як найскорше вязи скрутити. Правительство поставило свій орґан „Вістник". „Зоря Галицка" перейшла вже в 1850 р. на власність Ставропигийского Інститута, стратила свій первістний характер народний і стала в 1852 р. зовсім мертвою; з неї вже не можна довідатись, яке було тогди житє між Русинами. В 1853 р. надає їй Богдан Дідицкий яко редактор нового житя, але вже не народного; она стає з політично-літературно-економічної чисто літературною, писаною вже тарабарщиною, о скілько можна зближеною до росийскої мови, а то покриває ся в ній церковщиною і потребою запозичуваня ся у других славяньских народів. Рівночасно проповідає ся в ній з одної сторони потреба т. зв. „книжного языка" а з другої заводить ся з „Вістником" полеміка против розвою чисто народної рускої мови і витворюваня на еі основі рускої літератури. Хто був редактором „Вістника" — знаемо, але „Вістник" яко орґан правительственний мусів виступати в обороні руско-народної ідеї, бо лиш та могла мати право в Австриї і лиш ширене тої ідеї дозваляло правительство. У „Вістнику" виступали отже тодішні народовці в обороні рускої мови і характеристично, що Ловиньский вже тогди доказував противникам народної ідеї і народної мови, що правительство буде противити ся їх змаганям.

Сих кілька черт вистане нам, щоби зрозуміти, звідки нараз за ґр. Ґолуховского вигринула гадка, щоби в рускім письмі завести латиньску азбуку. Був то крок, вийшовший безперечно з політики державної, але крок дуже хибний. Він міг подобати ся Полякам, на него могли згодити ся Чехи, котрих ся справа зовсім не обходила і хиба лиш о стілько могла інтересувати, що ческа правопись була би дала основу для правописи якогось другого народу славяньского; але Русинам, хоч би й найпоступовійшим, се змагане не могло припасти до смаку. Стало ся отже, що супротив того змаганя Русини станули в опозициї. Тогдішне правительство не розуміло зовсім ваги руского питаня, не знало правдивих змагань в рускім народі і не могло їх докладно оцінити, а хотячи очевидно спинити рух, котрий був противний ідеї державній, а навіть в своїх наслідках міг був стати ся шкідливим для держави, взяло ся зовсім невідповідного способу. Змаганем заведеня в рускім письмі латиньскої азбуки не лиш не піддержало руско-народної справи, але ще еі ослабило, поставило в фальшивім сьвітлі і затемнило, а противно і рух той, котрий хотіло спинити, ще більше піддержало, ще більше додало ему сили. З противників руско-народної ідеї і розвою питомої, народної мови поробились нараз ніби то правдиві, найзавзятійші еі оборонці. Тайне москвофільство, котре від 1848 р. аж доси знаходило найбільшу силу в опозициї Поляків супротив Русинів і їх народної ідеї, знайшло нараз нову силу в політиці правительства супротив Русинів. Несьвідомі доси москвофіли пригорнулись тепер в опозициї ще сильнійше до сьвідомих і москвофільска фаланґа зросла та запустила глубокий корінь. Народовці Русини, які ще

ПЕРЕВІЗНК.

(З французского Юлія Бер де Тірік).

I.

Сен Валері і Кротоа лежать напротив себе при устю Соми.

В літі, коли море уступить, можна часто перейти пішки від одного берега до другого, очевидно єсли перевізник, що там постійно перебуває, перевезе нас через канал. І нема нічого гарнійшого як видіти діти і Парижанки, що босо ідуть сею дорогою по калюжах, які полишало море немов на знак, що оно уважає себе все паном тої великої просторони та що знов обійме еі в посідане.

Се справді не конче мила посада, що еі там має перевізник Прево, котрий при гарній погоді перевозить сотки людий від одного берега до другого.

Его робота дає ему добрий дохід. Хоч Прево вже старий, то одначе він тут лиш від кількох літ перевізником. Перед ним був Пієр, гарний 25-літний паробок, що кріпкою рукою правив човном. Від вчасного ранку був він на услуги гостий і запрошував їх приемним усьміхом і веселим лицем до своеї лодки, як чоловік, що тішить ся своїм житем.

Часом в вільних годинах, коли не було нічого до роботи, можна его було бачити, як сидів над морем на лавочці і балакав з гарною, чорнявою дівчиною; то була Катерина, его суджена.

В цілій околици знали, що обое молодих людий, що вже давно були заручені, дуже себе любили, а щоденні купелеві гості ставали нераз коло них та розмавляли.

— Коли буде весілє?

— О, ще не зараз — відповідав Пієр, прикладаючи до шапки руку. — Може за рік або за два, аж щось відложу. Треба гроший, аби зачати господарство. Правда, Катерино?

При словах: „Правда, Катерино?" дивив ся на молоду дівчину зворушений, немов одушевлений еі видом.

Ах, як він любив свою Катерину і то вже від довгого часу, бо він виріс з нею, так сказатиб, виховав еі для себе, пожертвувавши їй цілу свою любов, своє ціле серце.

Катерина любила також Пієра, але на свій спосіб, як женщина, котрій подобає ся, що еі обожають. Впрочім она була дуже добра дівчина, не спосібна до нічого злого і вправді без великої нетерпеливости, але весело виждала свого вінчаня з Пієром.

II.

Молодим людям що приїздили до Сен Валері на купелі, впадала в очи Катерина і не один виходив умисно над море на прохід тоді, коли надіяв ся застати там гарну дівчину. Але коло неї був заєдно Пієр і пильно еі сторожив.

Але лучив ся один молодець, що — як здавалось — не дав себе відстрашити Пієровою заздростию. То був Жак де Вальжа. Приїхавши до Сен Валері лише на кілька днів, пізнав Катерину і виявив їй свою любов. Она відмовила, так як кождому. Він упер ся і замість поїхати дальше, як спершу наміряв, лишив ся в Сен Валері.

„Побачимо" — гадав собі.

Навиклий до таких річий, умів Жак де Вальжа показувати Катерині свою любов перед заздрісним Пієром, а Катерина, молода, весела дівчина бавила ся тим. Она вже на стілько начитала ся всяких повістий, що знала, що молода рибацка дівчина мусить мати ся на осторожности перед парискими паничами. І стало ся так, що Жак де Вальжа сам себе зловив. То, що спершу уважав за маленьку любовну пригоду, перемінило ся у него в велику пристрасть, а що она оперла ся й тій пристрасти, то він стратив голову і став говорити о подружу.

— Я маю стати ґрафинею де Вальжа? Ей, ви чей самі тому не вірите, пане ґрафе!

О, певно, що спершу він і не гадав о тім. Але тепер пропала вся розвага. Він любив Катерину до безпамяти, а що був певний, що без правдивого подружа нічого у неї не осягне, рішив ся на правду оженити ся з нею.

Катерина спершу сьміяла ся і уважала всьо то за жарт, але вскорі пізнала ліпше Жака і пересьвідчила ся, що він не обманює еі.

були, притихли ще більше, бо слабі самі в собі остались нараз ще й без ніякого союзника, а були змушені виступати в опозициї аж супротив трох сильних противників: супротив тайного москвофільства, польскої опозициї і політики правительства. Серед таких обставин мусіли народовці уступити зовсім з поля, а тайні сьвідомі і несьвідомі москвофили стались фактичними панами ситуациї і вхопили провід руского народу в свої руки.

Із сего видимо вже наглядно, яким способом росло у нас москвофільство. Початок єго вийшов із заграниці і знайшов собі у нас ґрунт в підлоті характерів деяких одиниць; єго скріпили слаба сьвідомість народного почутя серед Русинів, именно-же серед рускої інтеліґенциї і велика опозиция Поляків супротив Русинів, а наконець видвигнула єго хибна політика правительства супротив Русинів.

Для того, хто вірить в слова „historia magistra vitae", що история єсть учителькою житя, виходить із повисшого зовсім ясна наука, якої політики повинні Русини держати ся супротив москвофільства. Передовсім повинні старати ся скріпляти в собі почутє народне всім тим, що фактично єго скріпляє (не лиш самим пустим говоренем і зачислюванем себе до народної партиї); заходами, маючими на ціли усуненє або бодай обмеженє ad minimum опозициї Поляків супротив Русинів, і наконець зверненем політики правительства супротив Русинів на дорогу, відповідну інтересам руского народу. Дехто у нас любить говорити: москвофільство у нас не переведе ся доти, доки єго будуть піддержувати ізза кордону. То правда; але єго будуть доти піддержувати, доки оно буде мати ґрунт між нами. Усуньмо той ґрунт, то й перестануть єго піддержувати.

(Дальше буде)

Перегляд політичний.

З Відня доносять, що стріча міністра справ заграничних ґр. Голуховского з канцлером німецким в Авзе не відбула ся, позаяк телеґрама міністра, заповідаюча гостину не застала канцлера в місци а ґр. Голуховский не мав часу чекати на єго приїзд і вернув до Відня.

Депутация болгарска вертаючи з Петербурга на Москву приїхала в чера до Києва, де єї на двірци повитали члени славяньского благотворительного комітета. — „Нов. Время" дістало з Владивостока вість, після котрої Японці лагодять ся пильно до війни мимо холери в краю і ставлять армію і фльоту на стопу воєнну. В народі настало велике роздразненє і воєнний настрій. Ворохобники на Формозі ставлять сильний опір, а віце-король полудневої Хини піддержує їх. Чорні хорґви держать ся уперто в своїх позициях.

Берлиньска праса зачинає трактувати справу болгарску на серіо. Voss. Ztg. взиває правительство, щоби оно трактувало відносини на Балкані холодно і осторожно а евентуально прийшло в поміч Австриї хоч би дипльоматично, котрої інтереси на Балкані суть загрожені. Nordd. Allg. Ztg. ганить німецке правительство за то, що оно за надто рівнодушно дивить ся на справу болгарску.

До Köln. Ztg. доносять, що рух македоньский стає чим раз більший, але правительство российске дивить ся на той рух рівнодушно, а навіть не похваляє єго. В Софії зроблено вчера велику демонстрацию в користь справи македоньскої.

Новинки.

Львів дня 29 липня 1895.

— **Именованя.** П. Управитель Міністерства просьвіти дозволив на покликане учителя ц. к. ґімназиї в Бродах, д-ра Стан. Віґковского, до помічничої служби при ц. к. краєвій Раді шкільній у Львові.

— **Нові уряди почтові** війдуть в житє з днем 1 серпня с. р. в Прусах, повіта львівского і в Липі в Галичині (для відрізненя від почтового уряду Липпа на Угорщині), добромильского повіта. Округ доручень почтового уряду в Прусах будуть становити громади і обшари двірскі Пруси і Каменополь, обшари двірскі Ляшки муровані, Пикуловичі, Сорока та громада Підбірці. До уряду почтового в Липі будуть належати: громади і обшари двірскі Липа, Брежава, Добрянка, Явірник рускій, Малява, Пяткова і Загатин. Дальше війде в житє новий уряд почтовий в Плазові, чешанівского повіта. До него будуть належати громади Гута рожанецка, Плазів і Руда рожанецка.

— **З кругів учительских.** Як нам пишуть, відбуло ся в суботу дня 27 с. м. в Знесіню під Львовом гарне торжество. Именно п. Володимира Вітошиньского, дотеперішного управителя тамошної народної школи, а іменованого ц. к. окружним шкільним інспектором для перемишляньского повіта, пращали: Рада громадска, місцева Рада шкільна, шкільна молодїж і кружок учителів. В признаню заслуг, які п. Вітошиньский положив коло организациї і розвитку знесіньскої школи, почтила єго громада гарним даром, жертвуючи єму срібну тацу. На пращальні промови представителів громади і учительства відповів зворушений п. Вітошиньский, дякуючи за обяви любови та завіряючи, що як доси так і дальше буде щиро трудити ся на обібранім раз поли народної просьвіти. — П. Вітошиньский тішив ся загальною симпатиєю учительских кругів, то-ж надіяти ся, що з такою самою симпатиєю стріне ся на своїм новім становищи в Перемишлянщині. — Л.

— **Буря** зі зливою і громами лютила ся дня 26 с. м. в охрестности Рогатина. В Стратині ударив грім в загороду Стефана Ралька, котра мимо зливи і скорого та енерґічного ратунку цїлковито згоріла.

— **Старі гроші.** В Чижикові, повіта львівского, найдено дня 20-го с. м. при будові нової церкви около 300 штук золотого гроша з років 1660-го до 1740-го, а також майже 600 штук срібного гроша з того самого часу і всяких держав. Властитель Чижикова п. Александер Рольоф при помочи команданта відділу жандармериї Крашенки з Винник допильнували самі, щоби робіт-

---

Перед єї очима стали тепер виринати чудесні привиди. Она виділа себе окруженою богатством і пишнотою нового сьвіта і єї дотеперішне житє видалось їй нараз якесь таке тісне і убоге, що она опустила голову на рамя Жака і сказала: „Я ваша".

Вправді і образ Пієра з'явивсь на хвилю перед єї очима, образ нещастного, змарнілого Пієра, що заклинав єї вернути до него. Але она отрясла ся з сеї думки: „Ні, ні, він не був би щасливий зі мною. Я не така жінка, якої єму треба".

III.

Катерино! Катерино!

Де могла подіти ся Катерина, що не прийшла нині на своє звичайне місце, на лавочку над морем, аби поговорити з Пієром?

Пієр пішов до хати. Там єї ніхто не бачив. Пішов до єї мешканя. Там знов гадали, що она пішла до него. Він бігав берегом моря, глядав по всіх закутках, по пристани, по купелевих будках — Катерини не було.

— Чого ти так бігаєш, Пієр? — питали товариші. — Не бачиш кілько людий жде на перевіз?

Він о тім і не гадав. Єму не могло вийти з голови, де поділа ся Катерина? Так шукаючи переходив попри домок ґрафа де Вальжа. Дім був запертий, занависи у вікнах спущені. Пієра перейшов мороз. Він глядав ще цілий день, сходив цілу околицю, питав по сусідних селах і аж пізно в ночи рішив ся вернути домів та трохи спочити.

На другий день розпочав на ново своє шуканє, так само на третий і на четвертий день. Очевидно всьо на дармо.

— Так! То вже певне, що она утікла з ним. Ах, коли-б я хоч мав доказ на се! Але як я о тім довідаю ся?

Помимо внутрішного пересьвідченя, що Катерина добровільно утікла з ґрафом, не переставав Пієр глядати за нею.

В околици спершу жалувано бідного хлопця, але відтак, коли він уперто шукав заєдно за своєю милою, стали єго висьмівати, а вкінци навіть зложено на него глумливу сьпіванку.

Минали дні, тижні, місяці, а Пієр не переставав сумувати. Між тим довідав ся о правдивій причині Катерининої утечі. Она жила в Парижи, в чудесній палаті, мала дитину, була щаслива і обожала свого чоловіка.

З початку закипів Пієр дикою лютостию. Хотів іти до Парижа.

— До Парижа? Чого-ж ти там хочеш? — питали єго.

— Хочу єго убити.

— Чи ти одурів? Яке-ж ти право маєш єго убивати?

— Він, нужденник, украв мені Катерину. На що єї брав?

— Бо й она єго любила. Впрочім він зробив єї дуже щасливою.

— Ну, хиба ще мав єї зробити нещастною?...

— Оженив ся з нею.

— Так! О, если-б він був не оженив ся — і Пієр підніс кулак, такий сильний, що був би ним убив вола.

Остаточно якось удало ся єго утихомирити. Але мимо то не щезла ненависть з єго серця.

— Я єго ще дістану в свої руки — говорив заєдно. — Ще єго дістану, а тоді —

Єго чоло морщило ся, а очи горіли зловіщим огнем.

Минуло пять літ. Пієр не забув і кождого дня ставав сумнійший і більше понурий. А що житє в Сен Валері було для него за тяжке з тими всіми споминами на пропавшу, то він розпращав ся з родичами і приятелями та пішов глядати щастя в иншій стороні. В иншім місци не буде єму бодай кождий кутик і кождий найменший предмет нагадувати страченої милої.

IV.

В місті Діп було нині море страшно розбурхане і ніхто, навіть найсьміливійший плавник, не важив ся пуститись на воду.

Впрочім стояло богато людий на березі та приглядало ся величавій бури на океані, а поміж товпою походжували моряки та пояснювали людям, що тепер небезпечно, але по полудни буде, здає ся, ліпша погода.

— То тепер небезпечно купати ся? — питали деякі.

— Певне, треба би дуже добре плавати, щоби пускати ся на таку воду.

Від одної купелевої будки отворили ся двері.

Якийсь мужчина в купелевім одязі вийшов на берег.

Всі обернули ся до него і з якимсь подивом глядїли на того сьмільчака, що не бояв ся пускати ся в такій бури на шаліючі филї.

Якась жінка наблизила ся до него і — як здавалось — хотїла єго здержати.

— Жак, прошу тебе, що ти хочеш робити? Таж то нерозум.

— Лиши, люба Катерино. Море не таке страшне нині, а я — як знаєш — дуже добрий плавець.

Ще було видко, як жінка кинула ся до чоловіка, щоби єго не пустити; але він легко увільнив ся, побіг по каміню, кинув ся у воду і став плисти.

— Знов якийсь божевільний Парижанин. Добре напє ся води — обізвав ся один з моряків.

— О, Пієр, той певне ні. Він ще ліпше уміє плавати як ти.

— Ліпше як я! То не богато таких як він.

І той, котрого названо Пієром гордо усьміхнув ся.

— Як би ти тут був тамтого року, то пізнавсь би єго. То богатий пан.... має малу, гарну жінку.... То ґраф де Вальжа.

— Ґраф де Вальжа!... До сто громів!

— Ну так! що тобі є?

— Мені?... мені нічо... нічо....

А до себе самого сказав: „Ти-б добре зробив, як би сам таки зараз утопив себе.... А то як вийдеш на берег!..."

ники не розібрали і не промарнували того скарбу, котрого вартість на вагу досягає до 2000 зр.

— **Огні.** Про пожар в Журові, рогатиньского повіта, пишуть: Дня 22 с. м. згоріло 21 домів, костел і жидівска біжниця. Шкода 40.000 зр. ледве в четвертій части обезпечена. В наслідок сего нещастя 31 родин остало в тім, що мали на собі. Причиною огня, як то найчастійше буває, були діти, що бавили ся сірниками. Маючи тілько сумних випадків перед очима, начальники громад, сьвященики і учителі мусять людий все упоминати, щоби виходячи з хати, не лишали незагашеного огню по печах, та сірників під руками, а також повинні натискати, щоби в кождім селі була яка гака сторожа огнева.

— **СС. Служебниці в Тернополи.** „Душпастир“ пише: Комітет завідуючий фундациєю кн. Константина Острогского в Тернополи рішив на засіданю дня 30 го червня віддати заряд Дому Старців СС. Служебницям Пр. Д. М. і уповажнив Впр. о. Громницкого пароха місцевого, щоби віднїс ся до настоятеля дому Служебниць в Жужели з прошеням о вислане трех Сестер до Тернополя і то можливо в найкоротшім часї. Заряд дому Острогского дає простору комнату до розпоряджения Сестер (в короткім часї будуть мати і другу комнату) і каплицю з цілим урядженем, дає сьвітло, опал і 250 зр. річно. Дім заведення се хороша одноповерхова камениця в дуже краснім положеню з великим огородом яринним і цьвітовим.

— **Ческу народописну виставу** відвідало вже звиж 800.000 осіб за платними білетами. Оногди устроїв екзекутивний виділ вистави пир в честь дневникарів. В тім пирі взяв участь з Русинів перебуваючий тепер в Празї, др. Іван Франко.

— **Убийство.** В Будапешті убили невислїджені доси виновники касиєрку одної з тамошних нічних каварень, Марию Петрушку, родом з Луки коло Уйгелї. Убийники обрабували касиєрку, а трупа замордованої відослали в скрини родичам Марії, селянам в Луцї.

— **Нещастна пригода на зелїзници.** В Равдтен на Шлезку прускім лучила ся оногди на самій стациї катастрофа. Зелїзничий поїзд мішаний, що надійшов з Лигниці, незагамований переїхав зворотницю і з цілим розгоном в'їхав на перон, а звідтам до ждальнї, виваливши стїну. Машиніст і гамівник погибли, кондуктор покалїчений в очи. Богато подорожних тяжко ранених, трех навіть небезпечно. Кілька вагонів розбило ся на кусники.

— **Холєра в Росиї.** Ґазета Politische Corr. доносить з Петербурга, що в ґубернії волиньскій було в двох днях 5. і 6 го липня с. р. 93 случаїв зяпедужаня а 25 случаїв смерти на холєру.

— **Вибух ґазів.** З закопі Prinz von Preussen в Бохум в Німеччинї, вибухли сими днями підземні ґази. В закопі було в часї катастрофи 44 робітників, з котрих 34 погибло на місци, а 8 єсть тяжко покалїчених. Один з покалїчених вже помер.

— **Гарну чвірку коний** украдено передвчера в Угнові. Після телєґрами тамошного п. бурмістра гнїдий має на лївім оцї більмо, сивий підпалений, а другий гнїдий має покалїчені ноги. Лише один каштан видить і ходить без перешкоди. Здаєть ся, що орґанам безпечности не тяжко буде пізнати сю „гарну чвірку“.

— **Злодійску спілку** вислїдила передвчера львівска поліция і увязнила. Іменно Альфред Зауфаль удавав зелїзничого урядника Макса Левенштайна і продавав крадені річи при помочи Мендля Бравна двом ганделесам. Зауфаль належить до зручних і пильних злодіїв.

— **Змова лїкарів,** здаєть ся перша на сьвітї, вибухла сими днями в Брукселі і робить в місті зацікавлене. Іменно одно товариство асекурацийне розширене на Брукселю і десять передмість, платило доси 30 своїм лїкарям 24.000 франків. Лїкарі мусїли за те опікувати ся всїми членами товариства безплатно. Хотячи дістати підвисшене платнї, вибрали лїкарі комісию з поміж себе, котра мала вести переговори з товариствами. Заряд товариства підвисшив платню на 34.000 франків, але то не помогло і всї 30 лїкарів застрайкували.

— **Убийники матери.** Минувшої середи допустили ся два хлопцї в Льондонї незвичайного злочину. Одна мати покарала свого тринайцятьлїтного сина за крадїж. Се так розлютило недоброго хлопчиска, що він постановив убити матір. Коли мати поклала ся спати, змовив ся покараний хлопець з своїм молодшим 12-лїтним братом і гоії вхопивши ніж, пробив ним матір. Відтак взяли злочинцї батьковий годинник і заставивши его, пішли гуляти по місті. По арештованю признали ся до страшного убийства. Сусїди убитої, переслухувані в суді, зізнали, що мати не була лиха і добре з синами обходила ся, але они були шибеники і робили їй богато пакостий.

— **Померли:** В місточку Любачеві дня 17 с. м. тамошний латиньский парох кс. Ян Адамович; — в Долинї дня 22 с. м. місцевий латиньский парох кс. Антін Ґорский.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 липня. Вчера по полудни о 6 год. займив ся дах на будинку двірця зелїзницї державної. Огонь борзо пригашено; нікому не стало ся нїчого.

Десав 27 липня. Княгиня Фридриха Анґальтска померла на замку Гоґенберґ.

Брукселя 29 липня. Вчера з'їхало ся множество лїбералів і социялїстів, щоби запротестувати против закова шкільного. Манїфестация відбула ся зовсім спокійно без нїякої пригоди.

Константинополь 29 липня. Помер тут італїяньский посол Дакаляні на удар серця.

Атини 29 липня. Палата послів ухвалила буджет 111 голосами против одного; опозиция здержала ся від голосованя.

Петербург 29 липня. Цар і цариця вернули з Царского села до Петергофу.

Йокогама 29 липня. Від початку вибуху холєри було 9000 випадків занедужаня а 5000 випадків смерти. — Межи Ґірошімою а Кобе розбили морскі филї підчас сильної бурі поїзд зелїзничий, що віз 400 інвалїдів. Одинайцять ваґонів впало у море при чім згинуло 140 людий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

I Пієр поступив аж на сам край берега.

— Як вернеш, ти.... Чуєш, як вернеш!

Між тим плавець все відбивав ся від берега і не роздумуючи о тім заплив за далеко. Єму давали знаки з берега.

Він їх не бачив.

На березї занепокоїлись. Що він робить. І до него стали кликати: „Вертайте, вертайте, бо небезпечно!“ Очевидно він сего не чув.

А буря лютила ся все більше і більше і филї ставали чим раз висші. „Вертайте! Вертайте!“ роздавали ся голоси з усїх сторін; люди махали хусточками.

З далека видко було, як хотїв завертати.... але не міг вже плисти; сили его опустили, филї загородили дорогу. А филї були високі як церковні вежі.

— Пропав! — шепотїли люди на березї. Нагле появила ся поміж товпою якась жінка.

— Мій муж! Ратуйте мого мужа! — І она кинула ся до першого моряка, що стояв перед нею, вхопила его судорожно за рамя і крикнула:

— Ратуйте его!

Моряк кинув ся нагле, немов би лютив ся над своєю немічию.

— То, неможливо. Нїчого не можна зробити. Він пропав.

— Пропав?

Она крикнула з розпукою і бігала як божевільна понад берег, взиваючи на дармо людий до ратунку.

— Ратуйте его, ратуйте!

— Неможливо. Він пропав! — відповідали їй.

Нагле опинила ся перед Пієром.

— Пієр!

— Катерина!

Минула хвиля страшної мовчанки.

— Ратуй ти его — сказала до него.

Пієр глумливо усьміхнув ся.

— Неможливо.

— Ратуй его, кажу тобі!

— Нї. Ти-ж бачиш, що мої товариші не хотять. Таж то була би божевільність пускати ся на таку воду. Ха, ха! — і він злобно розсьміяв ся.

— Ти можеш его виратувати, лише ти, я знаю. Знаю тебе. Я тебе вже бачила при такій роботі.... Ти можеш его уратувати, як лише схочеш.

— Нї.

— Пієр!

— Нї. Кажу тобі що нї... нї і нї!

— Я хочу Пієр. Чуєш, я велю тобі!

І она остро подивилась єму в очи, так як дивлять ся на дикого звіра.

Пієр глухо забурмотїв, як звір, що его жене пан на перед і кинув ся у воду.

Борба з розбурханими филями тревала цілої пів години. Всї люди на березї слїдили єї мовчки з напруженою увагою.

Вкінци винесено ґрафа де Вальжа зімлїлого на берег, а відтак до готелю, де подали єму першу поміч.

Пієр сховав ся від всїх подяк, які хотїли єму зложити і прикучнув за одною будкою. Там пересидїв в мовчки годину, злий і невдоволений з своєї слабости, що не дала єму бути рішучим та — як звичайно — бурмотїв до себе: „То дурниця, моя месть лише відложена. Я его ще дістину в свої руки, о, дістану его!“

Втім появила ся перед ним жінка, держачи дитину за руку. Пієр встав і обоє, не кажучи й слови, стояли напротив себе. В єї очах були сльози, він тремтїв на цілім тїлї.

Она навіть не пробовала дякувати єму, але віддавши дитину в его руки, сказала:

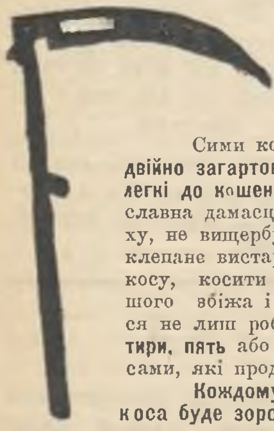
— Обійми его.

Моряк нахилив ся, підніс дитину до гори і обсипав єї поцїлуями.

А коли знов поставив дитину на землю, побачила Катерина, що в его очах були сльози.

Е. ПАТРАХ в Стрию (в Галичині)

давнійше **Л. І. Патрах**

по смерти брата обіймивши торговлю полагоджую всї справи.

Коси з маркою сїчкарня

з англїйскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надавичайно **легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучні**, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценьска сталь. Они перетинають велїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днїв. А виостривши раз таку косу, косити можна нею **20** до **150 кроків** і найгустїйшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о **чотири, пять** або **шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зорсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цінї.

Довг. цїл. к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Марморовий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	вкінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблизшою почтою лише **за готївку або посліплатою.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу.

Бляти для ткачів по найдешевших цїнах.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білї і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

Готель Вікторія

Львів ул. Гетманьска

Комнати з постелию від 80 кр. на добу і більше.

Реставрация в тім самім готелю у власнім зарядї.

Пиво лиш пільзненьске поручає ласкавим взглядам

І. Войсе 13

властитель готелю реставрациї.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.